

คงต้องตั้งยังไม่พอขออีกนิด
ดูมันตกที่ตกคืนก็เกิดอนคา
กินมามากปากเมื่อยท้องก็อึด
บ้างคนไม่คนม็อกถอเอา
ถึงเวลาที่เราจะต้องจาก
นานมีครึ่งได้ต้องชิมของดี

๑๒ นาฬิกาพากันจร

มุ่งทิศเหนือตามหว่างเขาเข้าพนา
ถึงเชิงดาวเราต้องแหงนคอคงบ้า
เมฆปกคลุมตามเหต้อมดงามตระการ
ถึงบ้านคอนเป็นคอนได้ทีไหน
หากแม่น้ำเปลี่ยนนามใหม่ใช้บ้าน “ภู”
รถที่นั่งเกิดมาตายในป่าดึก
เพราะเป็นรถคนหลังเพียงคนเดียว
บ้างแสบท้องหิวข้าวบ้างหนาวเหน็บ
พวกนายช่างต่างตรวจเกี่ยอยู่วนวาย
ถึงเมืองงายางยงส้มคำเกือบย่ำรุ่ง
ต้องตากลมพ้อ “คมขำ” ทนกดากดิน
ถึงบึงไค้ — ไค้หรือไม่มองไม่เห็น
ดังถูกนกตกน้ำเข้าตำรา
ถึงปางเพื่อง เพื่องมียูทไชน
มีแต่พันธุ์ ไม่เคยยออยู่ปะปน
จนดูดวงถึงเขตชามนามถ้าเกิดบ
ต้องอดข้าวท้องคอดคอดอดทาง
ถึงเขาโทไค้ใจเค้นดังกดของวัด
หนทางเขาหากพลาดคงเจอดี

เข้าไปปิดในส่วนนั้นกันเกิดหวา
กลับไปคว้านคันหัดนไม่เอา
มันปริ่ม ๆ คอหอยถอยไหมเด้า
จนเต็มเข้าปากกระเป๋าเขาพอดี
กันไม่ยอกจากไปเลยพับผ้าซี
หากอยู่นักคงเปรมเต็มอตรา
ผ่านดังขรโศกเงินเทียบเงินผา
เรื่อย ๆ มาจนกว่าถึงซึ่งปลายทาง
ถึงนภฎาสูงดังดังคงกระห้าน
ให้เบิกบานดวงจิตเมื่อพิศดู
ถึงนาคเฒ่าเขาเรียงเคียงเป็นคู่
คงเพราะหูกว่าแน่นเป็นแท้เทียว
ชกนกนกเดี่ยวต้นหลังคอยนั่งเห็ดยว
จนจันทร์เดี่ยวโผดพยับังใจ
ต้องเทียวเก็บพินก่อพอกเก๋หาย
กว่าจะได้เริ่มจรรจ์ก่อนคืน
ทั้งเหตอขงช่างนำเบอให้เหตอฝัน
ทนกายยืนเยียดยัดดังอดยา
อากาศเย็นระอองน้ำเกาะตามหน้า
จนหน้าชาชาด้นกุดพันทน
ไม่มีใครปลูกข้าวเคยลักหน
ทั้งคาบดเห็นแต่หนามอยู่ตามทาง
แค้นเจ็บแสบข้าวไม่มี ไร่ ผัก
ไม่มีฟางไม่มีแถบในแถบ
ทางวัดเฉวียนไปไม่รู้ที่
ไม่เป็นผักเป็นคนพิกตกาย